հայրապետն, այդ իմանալով, ժամանակին հեռացաւ այնտեղից և առաւ Ս. Աջը գնաց Աղթամար։ Այս եղաւ 1462 թուի տարեմտին Նաւասարդի 16-ին Ս. Յակոբայ պասի ուրբաթ օրը. այդ օրից Աղթամարու Ս. Խաչ վանքը դառաւ ժողովրդի համար մի նորանշան ուխտատեղի, բազմութեամբ գալիս էին ընծաներով, մատաղներով համբուրում էին Ս. Աջը և առնում էին հայրապետի օրհնութիւնը։ * Ժողովուրդն էլ շատ գոհ էր և օրհնում էր Զաքարիա կաթուղիկոսին, «ուրախացեալ բերկրեցան յաստուածատուր պարգևացն և շնորհացն, որ տուաւ ի սուրբ Աջէն Լուսաւորչի, և ամենայն ոք օրհնէր զԱրարիչն Աստուած և զտէր Զաքարիայ կաթուղիկոսն, որ արժանացոյց տեսլեան Ս. Աջոյ Լուսաւորչին։» ** Այդ ուրախութիւնը միանգամայն հոգևոր էր և բարոյական։ Ժողովուրդն ինքը տառապանաց և նեղութեան մէջ էր ամէն տեղ։ 1461 թուի յիշատակարաններից մէկի մէջ գրիչը շատ ծանր է համարում ժամանակի դառնութիւնը. «վասն անբարի և տառն ժամանակիս, յորում եմք, չէ բնաւ կարողութիւն պատմել կամ ընդ գրով արկանել. յորում ժամանակի նեղեն ազգն քրիստոնէից երեքալեան թշուառութեամբ։» ***

* Առ. Դաւթ. Լ
** Նոյն. Հ. 208.
*** Նոյն 206.